

Còn đâu rừng Trâm bầu

LIÊU TÚ

Chúng tôi ở Sài Gòn, vậy mà Lê Xuyên mất chúng tôi không biết. Dăm ngày trước đây, anh Viên Linh gửi e-mail về: Ngày mai, báo Người Việt tổ chức nói chuyện về nhà văn Lê Xuyên vừa mất..., chúng tôi mới biết.

Đã lâu lắm, chúng tôi không gặp ông Lê Xuyên. Trong chúng tôi, cũng chẳng một ai biết nhà ở của ông. Lúc họa sĩ Choé còn sống, thỉnh thoảng Choé và tôi ghé sạp bán thuốc lá, kèm cả vé số (tôi không nhớ rõ) của gia đình ông Lê Xuyên, trên vỉa hè đường Ngô Quyền (gần chợ Nguyễn Tri Phương – Quận 10).

Một thời gian sau, không nghe Choé gọi điện thoại nhắn tôi cùng tới chỗ Lê Xuyên ngồi trò chuyện. Gặp Choé, anh nói: “Hồi này tôi bệnh quá, không đi xe mô-tô được, đi đâu phải dùng xe hơi. Mà tới chỗ ông Lê Xuyên, đậu xe hơi ở đó, che khuất hết sạp bán hàng của ông, chẳng ai thấy mà tới mua”. Rồi sau đó, ông Lê Xuyên bệnh, không ra vỉa hè nữa. Và Choé cũng đã trở thành người quá cố.

Tôi báo tin cho các bạn cả phê vỉa hè Sài Gòn biết ông Lê Xuyên mất, từ cái e-mail của anh Viên Linh ở bên Mỹ. Tôi nói sơ lược về nghiệp văn của Lê Xuyên cho các bạn cùng nghe, vì thật sự muốn nói, cần nói, và vì cũng có một vài bạn trẻ chưa hề đọc Lê Xuyên.

“Tôi chả bỏ sót cái feuilleton nào của Lê Xuyên: Nguyệt Đồng Xoài, Chú Tư Cầu, Rừng Trâm Bầu, vân vân... Ông thật tài tình, tôi xem ông là người viết feuilleton hay số một. Nội cái vụ ông cho chàng nọ, từ lúc chạm tay vào bầu áo của nàng kia, phải tới mấy số báo, chàng mới cởi hết được mấy cái nút áo của nàng. Đúng là ly kỳ, hấp dẫn... và trữ tình.

Lê Xuyên feuilleton góp phần tích cực vào số lượng độc giả mua báo, ông còn là một nhà văn viết truyện ngắn đáng nể trọng. Phải thấy truyện ngắn thể hiện bút lực của nhà văn một cách trung thực nhất: Bút pháp, không khí truyện, tính hàm súc, cô đọng, chi tiết đặc sắc... và cả nhận thức của nhà văn. Thật thú vị, khi tôi được đọc truyện ngắn của Lê Xuyên, Trao Anh Ta Một Lá Cờ, đăng trong tuần báo Nghệ Thuật, mà anh Viên Linh là Thư Ký Toà Soạn. Bối cảnh truyện ngắn này hình như là vụ biến động của thời kỳ Phật giáo tranh đấu, sinh viên tranh đấu, ở Huế”.

Chợt tiếng than dài của một bạn chung bàn:

“Ông Lê Xuyên đã rời khỏi mặt đất đầy bụi bặm, còn rừng trâm bầu thì từ lâu các cô thôn nữ bỏ mặc chốn quê nghèo. Và hôm nay, ở Sài Gòn, các cô chờ lấy chồng Đài Loan, cô nào tài sắc trở thành người mẫu, diễn viên điện ảnh, thi làm của hồi môn đăng kết (duyên) với các cán bộ cấp cao, với các công tử có nhà to mặt tiền phố, có bố làm to, với các doanh nhân thời kinh tế mở, xài toàn đô la, trở thành gái bao, gái bay... toàn những phi vụ siêu quốc gia, là các ông Tây, ông (Hồng) Kông các loại... Nhà văn Lê Xuyên đạo diễn cởi nút áo lâu tới hai, ba ngày, thi vị biết bao, khi bây giờ, các chàng thời Cách Mạng chỉ một tích tắc là tú nuy các nàng. Ngẫm ra, các chàng thật giống Cậu Chó trước Giải Phóng”.